

Kalevi Tuorila

Lehtori s. 26.6.1923 k. 24.1.2014

Kalevi Tuorila

Lehtori **Kalevi Tuorila** kuoli pitkään sairastettuaan 24. tammikuuta 2014 Helsingissä, joka oli hänen elinikäinen kotikaupunkinsa. Tuorila oli 90-vuotias, hän oli syntynyt 26. kesäkuuta 1923 Helsingissä. Työskennellessään Kansallis-Osake-Pankin notariaattiosastolla Tuorila opiskeli samalla kansantaloustiedettä ja yleistä historiaa Helsingin yliopistossa, mutta 40 vuoden ikäisenä arvopaperiasiantuntijana hän turhautui liike-elämän kovuuteen ja vaihtoi alaa.

Tuorila alkoi opettaa Helsingin ja Uudenmaan eri kauppaoppilaitoksissa ja tämän työn ohella valmistui toinen tutkinto Kauppakorkeakoulussa. Oppilaat arvostivat opettajansa asiantuntemusta, erinomaista muistia ja huumorintajua. Helsingiläisen virkamiesperheen kasvattina Tuorila oli kaksikielinen ja opetti kummallakin kotimaisella. Eläkkeelle hän jäi Porvoon kauppaoppilaitoksen lehtorin virasta.

Eläkevuosinaan Tuorila julkaisi kaksi talohistoriikkia. Ensimmäinen oli Hangon Ab Pension Bellevue Oy:n 100-vuotishistoriikki (1993). Seuraavaksi ilmestyi As. Oy Sepänkatu 15:n historiikki (2001). Näille asuinkiinteistöille yhteistä oli niistä avautuva ”loistava näköala” ja sijainti meren tuntumassa, joka ”johdattaa ajatukset suureen maailmaan”. Kirjoittaja oli Helsingin kantakaupungin asunto-osakeyhtiöiden elävä tietopankki. Kolmannen historiikin, As. Oy Arkadiankatu 12:n materiaali oli jo koossa ja kirjoittaminen aloitettu, kun tekijän voimat uupuivat.

Kalevi Tuorilan harrastukset liittyivät kulttuuriin. Yksinlaulun Ystävät -yhdistyksen eli Yrjö Kilpinen -seuran alkuvuosina Tuorila oli yksi niistä jäsenistä, jotka rohkeasti lähtivät kehittämään sporadista kotikonserttien sarjaa kohti varsinaista yhdistystoimintaa.

Suorastaan intohimoinen oli Tuorilan suhde Helsingin kaupunkikuvaan ja vanhoihin rakennuksiin sekä niiden esittämiseen kuvataiteessa. Bibliofiilien Seuran sihteerinä hän julkaisi vuonna 1968 kirjan, joka käsitteli Helsinkiä grafiikan aiheena ennen vuotta 1900. Tuorila ei pantannut tietojaan. Alan ammattilaisetkin ottivat niistä oppia.

Kesäisin hänellä oli tapana matkustaa ”anno dazumal” -tyyliin laivalla ja junalla Keski- ja Etelä-Euroopan metropoleihin ja Välimeren rannikolle. Vielä viimeisinä elinpäivinään hän muisteli Wienin täysihoitoloita ja kahviloita.

Tuorila luonnehti kerran isäänsä sanoilla, jotka sopivat myös häneen itseensä: tunnollinen mies, joka ei korostanut itseään. Laaja ystävä- ja tuttavapiiri tunsikin Kalevin verbaalisti nokkelana, kipakasti kantaa ottavana ja itseironiaa harrastavana.

Kalevi Tuorila jäi perheettömäksi. Kaipaamaan jäivät isonveljen jälkeläiset neljänteen polveen asti.

Heidi Tuorila-Kahanpää

Kirjoittaja on Kalevi Tuorilan veljentytär.